

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr K. SCHILDER, Kampen.

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr E. T. v. d. Born, Helpman (Gr.); Mr A. Bouman, Rotterdam; Ir B. ter Brugge, Almelo; Dr K. J. Cremer, Kampen; Dr R. J. Dam, Kampen; Dr A. C. Drogendijk, Dordrecht; Dr D. van Dijk, Groningen; Drs D. J. Galle, Kampen; Mevr. G. Gilhuis-Smitskamp, Mijdrecht; Dr J. H. Hagenbeek, Zwolle; Dr J. van Herksen, Ermelo; Dr B. Holwerda, Kantens; A. Janse, Biggekerke; Dr P. Jasperse, Leiden; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr E. D. Kraan, Vlaardingen; A. Kuiper, Utrecht; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr J. v. d. Linden Zeist; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Drs Joh. Luijkemaar Francken, Rotterdam; Mevr. J. M. Th. Luijkemaar Francken-Schreuder, Rotterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr H. Mulder, Kloosterburen; Dr A. Ringnalda, Ermelo; P. J. Risseuw, 's-Gravenhage; C. Rijnsdorp, Rotterdam; A. Schilder, 's-Gravenhage; Dr G. K. Schoep, 's-Gravenhage; Dr R. Schippers, Wanswerd; Dr J. Smelik, 's-Gravenhage; Drs H. Smilde, Groningen; Drs H. Smitskamp, 's-Gravenhage; Dr N. Streefkerk, Wolvega; D. Stroo, Bussum; J. Strikwerda, Zeist; Prof. Dr C. van Til, Philadelphia, Pa.; Dr C. Veenhof, Haarlem; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr M. Vreugdenhil, Meliskerke; Dr F. de Vries, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Dr D. K. Wielenga, Bellingwolde; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan:
Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 101, Kampen.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f2.50 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. per regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: De les van het tarwegraan. (Matth. 1:2a.) — Kerkelijk Leven: Prof. Hepps misverstand inzake de algemeene genade. VII. Meewerken tot den vrede. Dr A. Kuiper Jr. Vragen in verband met de kwestie der „algemeene genade“. III. — Even parkeerders: De zin der wereldgeschiedenis. — Literatuur en Kunst: De straat in woord en beeld. — Geestelijke Adviezen: Openbaringen. — Het Boek van de Week: Rondom de Kuiperlitteratuur. IV. — Stemmen uit onze Kerken: Is „DE“ genade onwederstandelijk? — Kerkenieuws.

UIT DE SCHRIFT

De les van het tarwegraan.

Abraham gewon Isaäk.
Matth. 1:2a.

De gemeente des Nieuwen Testaments mag zich verheugen in het volle licht der bijzondere openbaring Gods in Christus. Voor ons, die leven na het volbrachte werk van Jezus Christus op aarde, heeft de verhoogde Profeet dat werk laten optekenen in de Evangelien, en Zijn Persoon en een werk ons laten verklaren, voor zoover dat noodig is tot Zijn eer en onze zaligheid, door het woord van profeten en apostelen.

Voor de adventsgemeente van den ouden dag had Christus een andere methode van openbaring noodig, om Zich Zelf, in Zijn Persoon en werk, bekend te maken. God bewandelde daartoe met Zijn volk den harden, maar leerrijken weg der aanschouwelijkheid en ervaring. In Zijn komen tot de wereld onder de oude bedeeeling openbaart Christus telkens iets van Zijn genadewerk, beeldt Hij iets van Zijn verlossings-arbeid af in het leven van Zijn kinderen, die Hij daartoe verkoren heeft, en aan Zijn volk Israël.

Zoo moet Abraham den Christus kennen als den Levensvernieuwer, die het leven behoudt uit den dood.

Dat moet een moeilijke les voor Abraham geweest zijn. Gelijk het nog voor ons geloof een zware arbeid is. Namelijk deze les: dat God, om het leven te behouden, iets geheel nieuws in het leven moet inbrengen, als een medicijn in een ziek lichaam. Dat nieuwe is Zijn genade in Christus. Die genade van Christus is een nieuw, goddelijk element, dat God in de schepping en in het menschenleven moet inbrengen. Zij is een gave des hemels, een geboorte uit den hemel. Zonder die genade loopt het leven uit in den dood. Zonder die genade sterft het leven en de wereld weg in den dood. Maar in dat stervende leven brengt God een nieuw beginsel in: Christus en Zijn genade, het Woord dat vleesch wordt. Hij komt in deze oude, stervende zonde-wereld; Hij wordt één met die stervende menscheit, één in gelijkheid des zondigen vleesch; Hij gaat Zelf onder in den dood met die wereld; en dan verwerpt Hij in Zijn sterven het leven van de wereld: leven uit den dood, dóór den dood!

Dat is de herscheppende genade van Christus. Dat is de les van het tarwegraan: „Indien het tarwegraan in de aarde niet valt en sterft, zoo blijft het alleen; maar indien het sterft, zoo brengt het veel vrucht voort. Die zijn leven liefheeft, zal het verliezen; en die zijn leven haat in deze wereld, die zal het bewaren tot het eeuwige leven.“ (Joh. 12:24, 25.)

Die les moet ook Abraham leeren.

Daarom is het leven van Abraham een voortdurend sterven geweest. Heel zijn leven wordt gekenmerkt door een aldoor voortgaande beperking en loslating van alles, waarop hij zijn hoop had gebouwd. God wil hem leeren, dat het natuurlijke leven bestemd is voor den ondergang, en dat al-

leen wie dat leven heeft losgelaten, het nieuwe leven kan ontvangen.

Eerst moet het tarwegraan sterven.

In dien weg heeft hij Isaäk gewonnen.

Hij had de belofte ontvangen, dat hij een vader van vele volkeren zou worden. Eerst was de mogelijkheid aanwezig, dat Sara moeder zal worden. Op hoop tegen hoop worstelt Abraham om de belofte vast te houden. Maar de mogelijkheid wordt steeds kleiner. Dan laat Abraham zich door Sara overreden om Hagar te nemen. Dit zou wel eens de weg kunnen zijn, waarin de Heere Zijn belofte zou waarmaken. En als het kind geboren wordt, dan meent Abraham, dat de belofte in vervulling gegaan is en noemt den jongen: Isaäk, d.i. „God heeft verhoord“. Maar Abraham heeft te vroeg gejuicht. Hij moet leeren, dat hij niet mag ingrijpen in het werk Gods. Het wordt hem duidelijk gemaakt, dat niet het kind der dienstmaagd, maar dat der vrije de erfgenaam der belofte zal zijn. Zoo moet hij ook Isaäk loslaten.

Dan is tenslotte de mogelijkheid afgesneden, dat uit Sara een zoon zal geboren worden en de hoop op een natuurlijke vervulling der belofte is gebluscht. Ook die hoop moet Abraham loslaten. Dan herhaalt de Heere Zijn belofte: „op dezen gezetten tijd in het andere jaar zal Sara een zoon baren“. (Gen. 17:21.)

En dan verricht God het wonder van Isaäks geboorte. Uit den dood doet Hij het leven geboren worden. Abraham gewon Isaäk. Hij heeft, zegt Paulus, zijn eigen lichaam niet aangemerkt, dat alreede verstorven was, alzo hij omtrent honderd jaar oud was, noch ook dat de moeder in Sara verstorven was. (Rom. 4:19.) Dit wonder brengt bij Abraham en bij Sara, en bij allen, die het zien en hooren een lach der verwondering en der vreugde tevoorschijn. Daarom is de naam van het kind dan ook Isaäk, d.w.z. een lachen, of hij lacht!

Maar zelfs dan heeft Abraham de les van het tarwegraan niet ten volle uitgeleerd. Hij moet leeren, dat God dezen zoon, dezen Isaäk, van hem mag nemen, en dan toch nog in staat is, Zijn belofte waar te maken. Hij moet leeren, dat God zelfs Isaäk niet noodig heeft en in staat is om als 't ware uit steenen Abraham kinderen te verwekken! Daarom moet hij den berg der beproeving beklimmen en zijn eeniggeborene offeren. Zoo moet hij ook Isaäk loslaten. En als hij dan niets anders overhoudt dan God alleen, dan ontvangt hij zijn zoon, bij gelijkenis, uit de dooden terug. Abraham gewon Isaäk...

Wie ziet in dit alles niet den glans van Christus? Wie verstaat het niet, dat hierin de Christus is?

Christus is de Levensverwekker en de Levensvernieuwer, die uit den dood en door den dood heen het nieuwe, onvergankelijke leven, het leven uit God doet geboren worden.

Naar de wet van het tarwegraan.

Abraham gewon Isaäk!

Uit den dood breekt het leven los!

Dat is het Evangelie der genade, het Evangelie van Kerst en van opstanding!

Leven uit den dood!

Zoo was Isaäks geboorte uit Abraham. Zoo was Christus' geboorte uit Israël, uit David, uit Maria. Zoo moet óók onze wedergeboorte zijn.

Ook in ons leven, dat aan den dood overgegeven is, moet Gods Geest den kiem van het nieuwe leven gelegd hebben. Ons natuurlijke, door de zonde aangetaste leven, neigt naar den dood. Wij sterven alle dagen. Elken dag zet de dood zijn overwinning over ons voort. Tenzij Christus ons het Leven geeft in onverderfelijkheid, het waarachtige leven, dat nooit sterven kan. Want Hij is in den dood geweest.

KUYPER AAN GROEN, 6 Juli 1869.

Waarlijk er is hulpe van den Heer noodig, om onder zoveel kwelling en vaak onedele praktijk van menschen, die u straks zeer broederlijk de hand drukken, niet uit halloorigheid óf op te geven óf openlijk met hen te breken, terwijl toch beiden op mijn jaren voor mij een zedelijke zelfmoord zou zijn.

Dat mijn gezondheid, psychisch en fysisch, daaronder lijdt, zult u wel gelooven willen. Mijn zenuwstelsel is zeer aangedaan, en ik gevoel, dat ik bij alles dubbele kracht verbruik.

GROEN AAN KUYPER, 7 Juli 1869.

Verg u niet te veel, lieve Vriend! uw brief maakt mij ongerust. Vooral trekt u kleine getuigen tegenwerking niet te zeer aan. Hier te lande, misschien meer nog dan elders, is zij een certificaat van pligbetrachting.

Briefwisseling van Mr G. Groen van
Printer met Dr A. Kuiper, p. 87, 88.

Maar nu wil Christus alleen het nieuwe leven schenken, als het oude wordt losgelaten. Naar de wet van het tarwegraan. Dat moest Abraham leeren. Dat moeten ook wij leeren. Wanneer wij ons leven niet verliezen, kunnen wij het ook niet behouden.

Zoo moeten wij Christus gewinnen.

Niet ik, maar Christus leeft in mij!

N. S.

KERKELIJK LEVEN

Prof. Hepps misverstand inzake de algemeene genade. (VII.)

Kwade gevolgen van Prof. Hepps verbondsbeschouwing. (II.)

Komen we thans toe aan een nadere bespreking van wat Prof. Hepp inzake het medewerkerschap van den mensch bij God opmerkt en als bezwaar aanvoert, dan kunnen we een gevoel van groote verwondering alweer niet terughouden. Telkens en telkens blijkt, dat Prof. Hepp zich met een zorgeloosheid, die na zóoveel waarschuwingen toch nog telkens verrast, op het ijs gewaagd heeft. Gelijk de kwestie van het door mij geaccentueerde oer-„mandaat“ met de heel andere kwestie van de oorspronkelijke gerechtigheid door Prof. Hepp vermengd is, wat natuurlijk wetenschappelijk onverdedigbaar is (een andere gerechtigheid in werk- of genadeverbond is nog wat anders dan een ander mandaat), zoo treedt nu ook in betrekking tot het vraagstuk van den mensch als medewerker Gods Prof. Hepp in het krijt met een constructie, die voornamelijk aan drie euvels lijdt:

a. Het eerste euvel is reeds in één der voorgaande artikelen genoemd. Prof. Hepp geeft van mijn meening met een tour de force, die in den grond der zaak zwakte is, een verwrongen beeld. Hij heeft ergens verklaard, nog wel er op te rekenen, dat men hem zou verwijten, de meening zijner tegenstanders onzuiver weer te geven: hij had zich daarop gewapend. Temeer van zoo'n gewapend man verwondert het me, dat hij heeft durven schrijven, dat ik de betekenis van den mensch als ONDER-arbeider (onder God) „in den ban doe“ (85). Zulke enormiteiten, die dan verder Prof. Hepps redeneering beheerschen, zijn slechts mogelijk door een schuldig voorbijzien van het feit, dat ik van meet af — het wordt ergens door Prof. Hepp zelf geciteerd — heb gezegd: de partijen (in het verbond) blijven ongelijk; de vrijheid van God is dus in aarde en wezen heel anders dan die van den mensch. Zij is het niet alleen in het monopoleurisch kómen van God tot den mensch, maar ook in heel het tweezijdig bestaan en voortbestaan van het verbond, gelijk ik opmerkte (zie wat Prof. Hepp zelf van mij citeert op bl. 73). Men kan het een ongevoelende vergeven, dat hij aldus oppositie voert. Maar een hoogleeraar kan men zoo iets pas in wetenschappelijk opzicht vergeven,